

19.04.2018 Warszawa

Akademia Sztuk Pięknych
Wydział Sztuki Mediów

Recenzja

Praca Doktorska zrealizowana przez Panią Joannę Kurkiewicz pod tytułem „Archipelag Emocji Kiedy odbitka graficzna staje się obrazem”, została wykonana pod kierunkiem prof.zw.dr.hab. Małgorzaty Bieleckiej na Wydziale Pedagogicznym i Artystycznym Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach. Praca doktorska Pani Joanny Kurkiewicz obejmuje dwa obszary działań tj, pracę teoretyczną i pracę praktyczną w postaci cyklu obrazów pod tym samym tytułem.

Część pierwsza praca teoretyczna omawia w sposób kompetentny problematykę badawczą pracy a w rozdziale 4 uwzględnia i odnosi się do „Archipelagu Emocji” Pani Joanny Kurkiewicz.

Autorka poddaje analizie własną, minioną działalność artystyczną, określając istotę wyborów – motywów dla wyspy i archipelagu - pomyślanych jako cykl prac malarskich.

Ważnym rozdziałem dla Pani Joanny jest świadome określenie przebytej drogi dotychczas, jej samoświadomość i dystans do stanu posiadania w relacji do grafiki z jej całą złożonością uwikłań i znaczeń przypisanych tej dyscyplinie.

Następuje u Pani Joanny, co ważne, pozytywne przekroczenie, a podjęte wybory odnoszą się do oglądu natury z niej czerpiąc tworzy pejzaż wyobrazeniowy z symultanicznym rozszerzeniem na archipelag. Cytowany przez Autorkę Umberto Eco mówi o doświadczeniu w oparciu, (doświadczenie natury, traktat pod tytułem Historia Piękna) ja dodałbym o

doświadczeniu głębokim u Pani Joanny, bo tylko takie pozwala syntetyzować, upraszczać i odnajdywać istotę rzeczy – natury. Myślę że Autorka zbliża się w pracach do archetypu znaczeń określając istotę rzeczy, jako poszukiwanie naturalnej matrycy – stempla, natura jest pretekstem do tworzenia abstrakcyjnego znaku i znaczeń w różnej skali pomiędzy mikro i makro kosmosem. Tak podjęte założenie przez Autorkę wydają się być pozornie działaniem utopijnym jednak, zakładającym celową symultaniczność to kolejne powroty stają się obserwacją skali, wielkości, proporcji, rytmu, materii, koloru z całą złożonością wzajemnych uwikłań i związków. Cykliczność prac Autorki ujawnia obecność pra-matrycy i różnych jej mniej lub bardziej formalnych zastosowań podporządkowanych jednak całemu cyklowi obrazów. Autorka pisze i z całą świadomością realizuje w praktyce tak zwane intencjonalne formy wyspy, dla mnie jest to równoznaczne z osadzeniem idei w środowisku mentalnym – współczesnym.

Jak pisał profesor Zygmunt Baumann „w czasie ponowoczesnym”.

Warto zauważyć świadome wybory i inspiracje autorki w obszarze sztuki współczesnej, autorka cytuje projekt „Surrondal Islands” autorstwa Christo i Jeanne Claude zrealizowany w 1983 roku na Florydzie. Instalacja przestrzenna odnosząca się do wysp w pobliżu Majami.

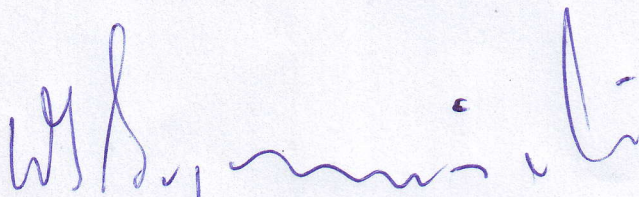
Opis prac pod względem formalnym przeprowadzony jest poprawnie natomiast opis realizacji poszczególnych etapów dobitnie świadczy o twórczym przekroczeniu grafiki z jej zniewalającym wstecznym warsztatem i całe szczęście.

W wymienionych rozwiązaniach, samych obrazach, opisie stosowanej kolorystyki, inspiracjach kolorem – symboliką, widać rosnącą świadomość Autorki.

W części teoretycznej odnoszącej się do kompozycji, Pani Joanna powraca do środowiska mentalnego sytuując piękno obrazu z użyciem kompozycji świadczącej o ładzie i porządku osadzonego w filozofii Pitagorejskiej z czym nie do końca się zgadzam.

Wydaje się oglądając prace Autorki i próbę ich syntetyzowania, że bliższy jest Pani Joannie porządek idei Bergsonowskiej, ze wskazaniem na to co bardziej racjonalne, a nie emocjonalne w naturze podjętej idei obrazowania. Podsumowując chciałbym zaznaczyć, że stworzone przez Panią Joannę Kurkiewicz prace malarskie w ramach doktoratu są bardzo współczesną

formą Palimpsestu, na który składają się różne warstwy znaczeń, zostały one nałożone jedna na drugą z pełną świadomością aktu tworzenia. Wielowarstwowość nakłada się, nawarstwienia są następstwem działań, co prowadzi do powstania obiektów tak zwanej pamięci procesu z możliwą, nieustanną modyfikacją dzieła. Całość pracy Pani Joanny Kurkiewicz spełnia wymogi formalne, w związku z powyższym wnoszę do szanownej Rady Wydziału, o nadanie stopnia doktora w Dziedzinie Sztuki Plastyczne Dyscyplinie Sztuki Piękne. Pracę oceniam bardzo dobrze.

Z poważaniem
prof.zw.dr.hab. Włodzimierz Szymański